

Una revolució en la intimitat

Jesús perdona una dona pecadora que li ungeix els peus i la llança cap a la llibertat que sorgeix d'un cor net.

19/09/2021

Jesús ha estat convidat de nou a menjar. El seu amfitrió havia insistit molt que hi anés, ja que l'il·lusionava rebre'l amb un banquet especial. Però quelcom inesperat està a punt de truncar la celebració: una dona que no havia estat convidada apareix a la sala. Al fariseu amo de la casa,

que es diu Simó, li canvia el rostre. El moment és incòmode. Jesús, en canvi, sembla com si l'hagués estat esperant, perquè els seus ulls s'han il·luminat quan l'ha vista. Certament, coneix la seva ànima millor que ella mateixa i, per això, coneix el dolor que omple el seu cor; sap que per estimar i intentar ser estimada ha recorregut camins equivocats. Sap que ella ha creuat barrancs i precipicis.

Els detalls de delicadesa de la dona —com li ungeix els peus amb perfum, amb llàgrimes i amb petons — emocionen Jesús. Per això, tot seguit, intenta explicar-li-ho amb un exemple a Simó, que havia vist l'escena de lluny, amb certes objeccions: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-cents denaris, i l'altre, cinquanta. Com que no tenien res per pagar, els va perdonar el deute a tots dos. Quin d'ells et sembla que

l'estimarà més?» (*Lc* 7, 41-42).

Aquella dona ha après a estimar deixant-se perdonar. Aquí és on resideix la seva veritable grandesa i, per això, Jesús decideix lloar-la públicament (cf. *Lc* 7, 44-46).

No havia estat mai tan fàcil

Aquesta dona sent, potser per primera vegada, el goig de ser respectada. La mirada de Jesús és diferent de la de la resta de persones. S'adona que davant seu no necessita estar a la defensiva. No ha vist mai uns ulls que s'endinsin tant en el seu cor i no ha estat mai tan fàcil aconseguir que l'estimin. Es compleix en ella la benaventurança que Jesús ha promès als qui es deixen netejar el cor (cf. *Mt* 5, 8); ho està aprenent ràpidament del mestre i ja en nota els efectes: «Totes les criatures es tornen límpides quan se les mira a través de la Faç del més bell i més blanc dels lliris».[1] Ella,

d'alguna manera, aconseguir
experimentar aquesta llibertat amb
què Jesús l'estima, aconseguir
experimentar aquest afecte que no
ha necessitat ser forçat ni atrapat
amb trucs.

Durant anys, aquesta dona havia
malgastat els talents que Déu li havia
regalat. Tanmateix, ara s'adona que
és davant d'un nou inici. Ara pot ser
la dona sensible que en el fons
sempre ha estat, forta i vulnerable
ahora, serena i apassionada. Ara pot
ser ella mateixa. Perquè un dels
grans drames de la impuresa és estar
convençuts que no aconseguirem ser
estimats per qui veritablement som i,
en conseqüència, *vendre* una
aparença per ser estimats. Però
aquesta és una tasca impossible
senzillament perquè l'amor no té
preu. O és lliure o no ho és. Per això,
quan s'entra en aquest *xantatge*,
abans o després aquesta aparença

s'esfuma i ens deixa el regust d'haver estat enganyats.

Sorprendre's davant de cada cor

Perquè l'amor creixi, perquè arrel·li, cal fer-li espai, de vegades amb esforç, perquè la santa puresa «és una rosa que només floreix entre espines».[2] Potser per això de vegades ens fa por arriscar-nos a l'amor i intentem *assegurar-lo*. De fet, el cor que es torna impur renuncia a conrear l'amor en l'espai en el qual ens podem trobar. No es vol arriscar a patir i prefereix de manera tirànica i irrespectuosa crear zones de confort pròpies. De vegades aquella motivació té un component de compensació, quelcom de rebequeria, potser un enuig amagat. En ocasions pot semblar que el que aconseguim és amor, quan en realitat estem utilitzant l'altra persona, tot i que sigui de manera virtual: l'obligo que m'"estimi", el forço que em faci

sentir “valuós” o “valuosa”. Davant la promesa de l’amor incondicional que Déu ens ofereix, el pecat és una farsa que ens empeny cap a la solitud.

Davant d’això, la solució no és tancar-se, desanimar-se o pensar que aquest tipus d’amor és impossible. Més aviat es tracta de buscar l’amor que Déu ha sembrat allà on som, especialment en les persones i en les nostres relacions. En aquest sentit, sant Josepmaria ens animava a estimar els altres posant «generosament el nostre cor a terra, de manera que els altres trepitgin tou, i els sigui més amable la lluita». [3] Aquest pot ser un dels fruits — entre tants d’altres— de la santa puresa: fer més amable la vida dels altres. No es tracta només d’evitar el pecat personal, sinó d’assolir una manera de mirar i de relacionar-nos que ajudi a fer que tots ens sentim estimats a imatge de l’amor de Déu. L’ànima neta té cura de la

vulnerabilitat d'un mateix i dels altres, es mostra amb elegància, busca ser estimada lliurement. És veritat que el nostre cor, posat a terra, corre el risc de ser menyspreat, però aquesta és l'única manera divina d'estimar i de rebre amor. La dona i l'home de cor net saben mirar els altres sense tolerar que es trafiqui amb la imatge de Déu que hi ha en ells.

Per tot això podem dir que Jesús ha revolucionat la llibertat i l'amor. Ens convida a custodiar la intimitat dels fills i les filles de Déu fins i tot amb la nostra mirada i amb els nostres pensaments. Vol que participem de la sorpresa que ell mateix experimenta davant de la dignitat de cada cor. La intimitat és terra sagrada on el cristià es descalça.

Part de la nostra missió

Una de les tasques de la santa puresa és custodiar —en nosaltres i en els

altres— quelcom preciós als ulls de Déu, i la millor defensa d'aquest tresor és estar enamorat. També és veritat que el desig de viure un amor net moltes vegades requerirà tornar a començar. Deixar-se perdonar i deixar-se estimar són manifestacions d'una humilitat que entén que la santa puresa i l'amor dels altres són un do. «Déu, per entregar-se a nosaltres, sovint tria camins impensables, potser els dels nostres límits, els de les nostres llàgrimes, els de les nostres derrotes».[4] En la confessió ens deixem estimar com en cap altre lloc. Qui es deixa perdonar obre la porta a l'amor més lliure i és capaç de respondre —ja ho ha començat a fer— amb un amor a la mida del que rep.

A més, cal tenir en compte una altra possible dificultat: que, algunes vegades, fins i tot sense pensar-ho, rebre una cosa de franc ens pot avergonyir. No estem acostumats al

fet que una cosa tan gran sigui un regal. Moltes vegades preferim saber que ho hem aconseguit amb el nostre esforç, perquè això ens fa autònoms, ens permet experimentar cert poder; no volem dependre d'un altre en quelcom tan decisiu. En canvi, qui ha après a deixar-se estimar està convençut que «no pot donar únicament i sempre, també ha de rebre. Qui vol donar amor, al seu torn l'ha de rebre com a do».[5] El més gran que podem arribar a ser sempre és fruit d'un do previ: «Déu ens ha estimat primer» (1 Jn 4, 19).

En tot cas, la santa puresa és necessària per desenvolupar qualsevol missió apostòlica. L'evangelització es fa gratuïtament. Si el nostre cor no és net, no podrem entendre aquesta donació en la qual moltes vegades els fruits no arriben quan nosaltres els planifiquem, sinó quan Déu disposa. L'afecte veritable i pur, nucli de qualsevol missió

evangelitzadora, no imposa les seves raons, no exigeix resposta, no passa factura pel que ofereix; no distingeix entre persones, no descarta els hostils, no es cansa dels lents.

Tampoc no fa xantatge ni retreu. En una paraula, l'afecte veritable és fidel.

Com sempre, **n'hi ha prou amb mirar Jesús per aprendre a ser estimat.** I no hi ha cap altra lliçó tan magistral com la que ens ofereix en l'Eucaristia. Allà Jesús no s'imposa. Ningú no és tan pacient. Ningú no desitja amb tanta força que l'estimem, però, alhora, ningú no ho diu tan *baixet*, com en un murmurí amb prou feines perceptible. Sap que la nostra llibertat és un gran regal seu, així que no la vol comprometre per res del món. Ningú no valora tant la nostra fragilitat —i la dignitat que conté— com Jesús. Per això, en la

nostra il·lusió per créixer en aquesta virtut és gratíssim a Déu que oferim cadascuna de les nostres passes, també les ensopegades i les derrotes. El *dolor* de Déu només pot ser causat pel nostre sofriment i per la solitud en la qual ens aïlla. Bé podem imitar sant Josepmaria en els seus desitjos d'oferir a la Mare de Déu el millor que tenia: «Jo, a la Mare de Déu i Mare meva, la coronó amb les meves misèries purificades, perquè no tinc pedres precioses ni virtuts. — Anima't-hi!». [6]

Diego Zalbidea

[1] Santa Teresa del Nen Jesús, *Carta 105 a Celina*.

[2] Sant Rector d'Ars, *Sermón sobre la penitencia*.

[3] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 228.

[4] Francesc, *Audiència*, 29.I.2020.

[5] Benet XVI, encíclica *Deus caritas est*, núm. 7.

[6] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 285.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/una-
revolucio-en-la-intimitat/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/una-revolucio-en-la-intimitat/) (06/08/2025)